

Körányi György Hétévesen

Ez én vagyok, hétévesen.

Ekkoriban a szüleimmel az anyai nagyszüleimnél laktunk Budapesten a Rózsa utca 98-ban egy szép nagy első emeleti háromszobás lakásban. A lakóház a századforduló körül épült, tipikus proliház volt, és a házban nagyon sok gyerek volt. Összeverődtünk bandába és nagy zajt csaptunk. Időnként kijött Spitzer bácsi a házmesteri lakásból és felordított, hogy legyünk csendben, mert levisz a pincébe. Ekkor megijedtünk és egy ideig csendben játszottunk, utána ismét megkezdődött a csata köztünk és a házmester között. Később az utcán játszottunk, patentharisnyákból hajtogatott rongylabdával fociztunk az utca közepén, a stráfkocsik közt - egyik utca gyerekei a másik utca "bandája" ellen. Golyóztunk is, agyaggolyókkal, mert acél- és üveggolyókat csak a sarki

papírkereskedés kirakatában láttunk. Azokra a szüleink nem adtak pénzt.

Nagyon sok barátom volt a házban. Ott volt például a Kubits család, hadiözveggy anya három gyermekével, Alival, Imrével és Luluval, aki a legjobb barátom volt évekig. Felettünk lakott a Berliner család. Fiuk, a korán elhunyt tüdővésztes Márton egész nap a Talmudot és a szent iratokat tanulta. Jó barátaim voltak a Szollár gyerekek is, akiknél színházasdit játszottunk úgy, hogy a színészek a konyhában produkálták magukat, a nézők pedig a konyhaajtó ablaküvegén keresztül élvezték a játékot. A Szollár gyerekek a kis katekizmust tanulták, amit én, a zsidógyerek is megtanultam velük. Barátaim voltak még a második emeleti Juhász gyerekek, egy szabó gyerekei, sok időt töltöttem náluk is.